

SUSIRAJA 3

JÄLJITETTY

Elina Rouhiainen

TAMMI

SUSIRAJA 3 | *JÄLJITETTY*

SUSIRAJA 3

*S*ÄLJITETTY

Elina Rouhiainen

TAMMI • HELSINKI

Tämän teoksen kirjoittamiseen on saatu tukea
Valtion kirjallisuustoimikunnalta, Kirjastoapurahautakunnalta
ja WSOY:n kirjallisuussäätiöltä.

Kannen suunnittelu: Laura Lyytinen
Sarja-asun suunnittelu: Eevaliina Rusanen
Raapaisujälki etupaperissa © Shutterstock

Copyright © Elina Rouhiainen ja Tammi, 2014
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-5164-6

Siskolleni Hantulle

PROLOGI

Minä olen Raisa Oja. Olen kahdeksantoistavuotias. Vuosi sitten muutin Helsingistä Hukkavaaraan. Äitini oli juuri kuollut auto-onnettomuudessa ja olin vasta sen myötä saanut tietää, että minulla oli eno Kainuussa. Äitini menneisyys oli kuitenkin salaisuuksista vähäisin. Minulle selvisi, ettei Hukkavaara ollut vain tavallinen unelias hiihtokeskuskylä, jollaiseksi kaikki sitä luulivat. Hukkavaaraa hallitsivat ihmissudet. Ihmissudet olivat totta, ja minä asuin heidän kanssaan.

Myös Mikael Sarri oli totta, vaikka ensimmäisestä kohtaamisestamme lähtien minun oli ollut vaikea uskoa sitä. Kun hänen syvänsiniset silmänsä olivat löytäneet minut, ne eivät päästäneet enää irti.

Mikael oli laumanjohtajan poika. Laumanjohtajan, jolla oli valta päättää niin poikansa kuin kaikkien muidenkin hukkavaaralaisten elämästä. Mikael kääntyi isäänsä ja koko laumaa vastaan voidakseen olla minun kanssani. Mutta sekään ei riittänyt. Jouduin lähtemään kylästä ilman Mikaelia.

Viime kesänä Mikael kuitenkin ilmestyi ovelleeni. Mikaelin isä Daniel oli kadonnut, ja Martti, Danielin entinen oikea käsi, oli ottanut vallan. Mikael oli hengenvaarassa. Ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin palata Hukkavaaraan, etsiä Daniel ja syöstä Martti vallasta, hinnalla millä hyvänsä.

Kaikki ei mennyt suunnitelmien mukaan. Mikael päätyi kuin vahingossa laumanjohtajaksi juuri kun kauan sitten Hukkavaarasta irtautunut ja Venäjän puolelle muuttanut Lupinin lauma oli päättänyt palata osaksi Hukkavaaraa. Moni asia saattoi mennä pahasti pieleen, ja kaikki odottivat herkeämättä, mitä Mikael tekisi.

Lopettaisin tässä kohtaa, elleivät seuraavat tapahtumat olisi tarinan kannalta niin tärkeitä. Minun oli tehtävä valinta taiteilijankutsumukseni ja rakkauden välillä. Viilenevänä loppukesän iltana minä kerroin Mikaelille, etten voisi koskaan olla hänen kanssaan. Se tuntui sillä hetkellä oikealta ratkaisulta. Tajusin liian myöhään, millaisen virheen olin tehnyt. Mikael oli nimittäin lähtenyt jo aamuyöhön mennessä.

Suomen ainoa ihmissusilauma on nyt siis ilman johtajaa. Minä asun kaupungissa, jossa on, ihmisten lisäksi, ainakin ihmissusia ja vampyyreja. Minä en ole ihmissusi enkä vampyyri, mutten ole tavallinen ihminenkään. Hukkavaarassa aloin nimittäin saada omituisia oireita, jotka lopulta toivat yhteen johtopäätökseen: minun on saatava selville, mikä minä olen ja opittava hallitsemaan kykyäni, tai muuten voin olla vaaraksi sekä itselleni että muille. Ystäväni Konstantin Voronov on lähtenyt maailmalle etsimään vastauksia puolestani. Kaiken lisäksi Daniel Sarri paljasti minulle, palkinnoksi

Hukkavaaran lauman pelastamisesta, että jossain päin tätä maata asuu kaksoisveljeni, jota en ole koskaan tavannut. Hän on pulassa. Minun kuuluisi etsiä hänet ja auttaa häntä. En ole vielä tehnyt sitä. Olen lähinnä maannut sängyssä kattoon tuijottaen ja odottanut kämpmistäni, joka ei koskaan tule. On syyskuu, ja kolmatta kertaa kolmen vuoden sisällä olen aloittamassa uuden koulun.

Jälleen kerran olen aivan yksin.

ENSIMMÄINEN LUKU

Aurinko paistoi korkealta. Siristelin silmiäni. Lumihanki levittäytyi molemmilla puolillani ja katosi sitten näkyvistä. Sumun seasta erottui toinen luminen laki, joka ei aivan yltänyt samalle korkeudelle. Missään ei ollut puita.

Olin vuoren huipulla.

”Eikö olekin rauhallista?”

Käänsin päätäni. Mikael seiso vieressäni lumilautaansa nojaillen. Hän katseli edessä avautuvaa maisemaa, mutta minä olin jo ehtinyt unohtaa, miltä se näytti. Saatoin katsoa pelkästään häntä.

Hänellä oli yllään lautailukampeet: valkoharmaaruudullinen takki ja ruskeat housut, jotka roikkuivat rennosti hänen lanteiltaan. Näky sai minut heti ajattelemaan kaikenlaisia levottomia ajatuksia, vaikkei esillä ollut senttiäkään ihoa.

Juuri niin toivoton minä olin nykyisin.

Hänen kasvonsa olivat ruskettuneet, ja kun hän nosti lasit otsalleen, näin, että ne olivat jättäneet rajat. Sekään ei

onnistunut pitämään huomiotani pitkään, sillä samassa kun näin hänen silmänsä, en voinut kuin tuijottaa niiden syvyyteen. Tiesin, että olisin voinut tuijottaa ikuisuuden, eikä sekään olisi ollut tarpeeksi.

Hän näytti upealta. Nuorelta, terveeltä, huolettomalta. Olisin antanut mitä tahansa, jotta olisin voinut koskea häntä, pujottaa käteni hänen housujensa takataskuihin ja painautua kiinni häneen. Sen sijaan seisoin jähmettyneenä paikallani ja annoin syyllisyyden syövyttää sydäntäni.

Sanoin sen, mitä olin halunnut sanoa hänelle aina siitä lähtien, kun olin kuullut hänen lähteneen. ”Olen pahoillani.”

Mikael pudisti päätään. ”Et tehnyt mitään väärää. Sinun pitää elää omaa elämääsi. Tajuan sen kyllä.”

”Tällä hetkellä näyttää vahvasti siltä, että oman elämän eläminen oli todella huono valinta. Olen siinä nimittäin aika pirun surkea.”

Mikaelin toinen suupieli kohosi, ja jälleen kerran se tuntui siltä kuin olisin saanut hyvin arvokkaan lahjan. ”Olen varma, ettei tilanne ole niin paha kuin luulet.”

Kallistin päätäni. Yritin muistaa, millaista elämäni oli nykyisin, mutta hänen läheisyydessään se oli kovin vaikeaa. ”Sinulla näyttää menevän hyvin”, sanoin.

”Niin minulla meneekin. Minun pitäisi varmaan kiittää sinua. Ensimmäistä kertaa elämässäni olen alkanut tajuta, mitä haluan ja mitä en halua.” Viimeisten sanojen kohdalla hän vilkaisi minua.

Hengitin hitaasti sisään ja ulos. Tiesin, että kaikki oli väliltämme ohi. Oli liian myöhäistä. Mutta osa minusta ei

voinut olla ajattelematta, mitä olisin tehnyt toisin, jos olisin voinut palata ajassa taaksepäin. Mikaelin silmissä tulisin aina olemaan tyttö, jolle ei riittänyt mikään. Hän ei tulisi näkemään parempaa versiota minusta.

Jos sellaista edes tulisi.

”Mukava kuulla”, sain sanottua. ”Kaikesta tästä seurasi siis ehkä jotain hyvää.”

”Uskon niin. Siksi sinunkaan ei kannata murehtia turhaan. Kaikki on kunnossa. Ja lopulta kaikki tulee olemaan vielä paremmin kuin osaat kuvitella.”

”Missä sinä tarkalleen ottaen olet?” kysyin.

Mikael loi minuun huvittuneen katseen. ”Täällä.”

Katselin ympärilleni. ”En ymmärrä.”

”Täällä sinun kanssasi.”

Heräsin.

Tuttu särky tuli heti perässä. Mikaelin ääni soi edelleen kaikuna päässäni. Hän oli ollut unessani niin todellinen. Muistin tarkalleen jokaisen eleen ja ilmeen, ja se sai minut ikävöimään häntä niin paljon, että minun oli pakko kääntyä vatsalleni ja haudata kasvoni tyynyyn. Sekään ei saanut Mikaelia katoamaan.

Vasta sitten muistin, mikä päivä tänään oli.

Kierähdin nopeasti ympäri ja avasin silmäni. Nousin risti-istuntaan. Olin odottanut tätä päivää kuin kuuta nousevaa. Kaikesta huolimatta hymy kohosi huulilleni. Heitin peiton syrjään ja hyppäsin jaloilleni.

Kun kävelee Viidettä linjaa alas, kääntyy vasemmalle Hämeentielle ja jatkaa vähän matkaa eteenpäin, vastaan tulee melko mitäänsanomattoman näköinen punatiilirakennus. Se näyttää hieman tehtaalta, mikä voi olla hieman harhaanjohtavaa, mutta johtuu vain siitä, että rakennus todella oli tehdas vielä pari vuosikymmentä sitten.

Olin koko ikäni tiennyt, missä Kuvataideakatemia sijaitsi. Kun se oli muutamia vuosia sitten muuttanut lähes naapuririini, olin ottanut sen merkinä kohtalolta. Kohtalon oikusta olin myös onnistunut pääsemään kouluun sisään kolmantelta varasijalta, vaikka en ollut edes vielä ylioppilas.

Holvikaaresta pääsi mukulakivetylle sisäpihalle, josta erottui pääovi. Sitä koristi suuri oranssi puu: Kuvataideakatemian logo. Kun tartuin ovenkahvaan, sydämeni pamppaili innosta. Olin koko ikäni pelännyt kouluja, mutta tämä ei ollutkaan mikä tahansa koulu. Tämä oli unelmani, joka kävi nyt toteen.

Astuin sisään.

Tuulikaapin ikkunat oli teipattu täyteen erilaisia tapahtumia mainostavia julisteita. Pysähdyin aulassa. Olin osallistunut edellisellä viikolla uusien opiskelijoiden talokierrokselle, joten tiesin, minne mennä, mutta käytin hetken ympäristöni ihailemiseen. Aula oli pelkistetty mutta kodikas: sinne tulvi valoa lukuisista pienistä vanhan ajan ikkunaruduista. Vasemmalla oli pingispöytä sekä rykelmä penkkejä, joilla istuskeli opiskelijoita take-away-kahvikuppeineen. Ylhäällä näkyi toisen kerroksen opiskelijaravintola, joka tarjosi ainoastaan kasvisruokaa. Hymyilin. Kaikki merkit osoittivat, että tämä oli minun paikkani. Vedin keuhkot täyteen taiteen tuoksua

ja suuntasin pää pystyssä kohti elämäni ensimmäistä yliopistotason oppituntia.

Sää oli ollut viilenemään päin jo kolme viikkoa, ja olin päätynyt pukemaan ylleni samettihameen, paksut sukka-housut sekä pooloneuleen. Niinkin yksinkertaiseksi kokonaisuudeksi sen valitseminen oli vienyt paljon aikaa – tiesin olevani kaikkein nuorin ja halusin tehdä asian niin vähän ilmeiseksi kuin oli mahdollista.

Kun menin sisään huoneeseen, suurten valkoisten pöytien ääressä istui jo muutama muu opiskelija. Viettäisimme syyslukukauden enimmäkseen tässä huoneessa, jonka jälkeen saisimme kukin oman työtilamme. Nyökkäsin tytölle, jonka muistin nähneeni edellisen viikon orientaatiotilaisuuksissa, mutta olin liian hermostunut puhuakseni hänelle. Valitsin paikan jostain keskivaiheilta ja istuin alas. Aloin hitaasti kaivaa tarvikkeitani esiin. Samalla tarkkailin opiskelijatovereitani. Neljä naista, kaksi miestä. Kaikki näyttivät minua vanhemmilta, mutteivät välttämättä kovin montaa vuotta enempää. Pukeutumistyyli vaihteli hippivaatteista hyvinkin asialliseen toimistopukeutumiseen. Kukaan ei voinut väittää, että kaikki taiteilijat olivat samanlaisia.

Minuutillleen viisitoista yli kymmenen opettaja tuli sisään. Naisen hiukset olivat lyhyet ja kiharat, silmälasien sangat mustat ja paksut. Arvioin hänen iäkseen päälle viisikymmentä. Hän liikkui ripeästi; hän vaikutti hanakalta menemään asiaan.

”Minä olen Sirpa Kojo, yksi tämän taideyliopiston vakituisista opettajista. Ne teistä, jotka valitsevat kevätlukukauden puolella pääaineekseen maalaustaiteen, tulevat olemaan

minun kanssani enemmänkin tekemisissä. Tänään me kuitenkin piirrämme.” Hän nosti pöydällä olevan paperiarkin ja näytti sitä meille kaikille. ”Tehtävä on hyvin yksinkertainen: jokainen teistä ottaa kaksi paperiarkkia. Toiselle niistä te piirrätte. Toiselle voitte puolestaan tehdä mitä ikinä haluatte: rypistää, repiä, taitella. Siitä tulee teidän mallinne.” Hän laski paperin alas. ”Teillä on tunti aikaa, sen jälkeen käymme työt läpi. Käykäähän hommiin.”

Vilkuilimme toisiamme. En siis ollut ainoa, joka ei ollut odottanut salama-aloitusta. Lopulta nousin muiden mukana ylös ja otin itselleni kaksi A4-kokoista paperia. Palasin paikalleni. Tiesin, ettei taiteen opiskelussa ollut kyse arvosanoista tai opettajien miellyttämisestä, mutta halusin silti suoriutua ensimmäisestä työstä hyvin. Pyörittelin toista paperia pöydällä sormieni välissä kunnes rutistin sen palloksi. Yritin tehdä siitä niin symmetrisen ja tiiviin kuin mahdollista, ja olin varsin tyytyväinen lopputulokseen. Asetin sen pöydälle eteeni ja otin piirustuslehtiön syliini. Nojasin taaksepäin.

Kolme varttia myöhemmin laskin kynän alas. Tunsin tutun innon vatsanpohjassani. Se oli aina ollut merkki onnistumisesta, enkä tälläkään kertaa epäillyt sen paikkansa-pitävyyttä. En ollut luultavasti koskaan piirtänyt yhtä yksityiskohtaisen tarkkaa kuvaa, ja olin mielestäni tavoittanut paperipallosta erottuvat hienovaraiset valon ja varjon vaihtelet yllättävän onnistuneesti. Olin ollut niin täysin keskittynyt työhön, etten ollut ehtinyt vilkaista kelloa kertaakaan.

Pidättelin hymyä. Rakastin tunnetta, joka minut valtasi aina kun tein taidetta. Vain silloin kaikki oli selkeää ja

kevyttä. Ajatus siitä, että saisin tehdä tätä täysipäiväisesti ainakin siihen asti, kunnes valmistuisin, tuntui melkein liian hyvältä ollakseen totta.

Yhtä lukuun ottamatta kaikki muut näyttivät jo lopettaneen työskentelyn, mutta Sirpa Kojo odotti kärsivällisesti käsivarret rinnalle ristittyinä, kunnes kello oli jälleen viisitoista yli. ”No niin. Laittakaapas työt tulemaan tänne eteen.”

Odotin, että takanani istuvat saivat kerättyä työnsä yhteen pinoon, ja ojensin ne omani kanssa eteenpäin. Sirpa napsautti dokumenttikameran päälle, ja pian suurelle valkokankaalle ilmestyi ensimmäinen työ. Kurtistin kulmiani ennen kuin tajusin, että kulmien kurtistelu jonkun toisen työlle saattoi olla hieman epäkohteliasta. Vilkuilin ympärilläni, mutta kukaan ei ollut huomannut. Kankaalle suurennettu kuva oli melkoisen kaoottinen. Piirtäjä oli käyttänyt hiiltä hyvin voimakkaasti, enkä ollut oikeastaan yhtään varma, mitä mallina olleelle paperille oli tehty. Veikkaukseni oli, että se oli ensin pureskeltu ja sitten syljetty pöydälle.

”Mitä mieltä olette tästä?”

Hiljaisuus. Meni ehkä kymmenen sekuntia, ennen kuin parrakas mies oikealla puolellani uskalsi avata keskustelun. ”Tuossa on jotain melkein makaaberia. Paperista on ikään kuin tullut hetkeksi jotain elävää, ja sitten se on kuollut. Melkein kuin katsoisi ruumista.”

Katsoin kuvaa tarkemmin, ja minun oli tunnustettava, että puhuja oli oikeassa. Kuvassa oli jotain häiritsevää juuri siksi, että sitä katsoessaan tuntui siltä kuin olisi katsonut jotain, mitä ei olisi saanut katsoa.

18-vuotias Raisa Oja on viimein päässyt toteuttamaan suurta unelmaansa ja aloittanut kuvataideopinnot. Unelmien elämä ei kuitenkaan lähde sujumaan odotusten mukaisesti ja ero ihmissusipoika Mikaelista tuntuu maailman pahimmalta virheeltä. Vampyyriystävä Konstan perustamalla klubilla yliluonnollinen väki kokoontuu juhlimaan Helsingin yössä ja herättää muistot Hukkavaarasta eloon entistäkin kipeämpinä. Kun Raisa pääsee kadonneen kaksoisveljensä jäljille, pitkään piinanneet salaisuudet alkavat viimein saada valaistusta. Oman taustan ja totuuden etsiminen johdattaa sisarukset Kreikkaan, kätketylle daimonien saarelle ja lopulta hyytävälle pakomatkalle. Matka omiin kykyihin merkitsee Raisalle matkaa tuntemattomaan. Viekö tuo matka rakkaudesta vieläkin etäämmäksi – vai johdattaako sen luokse?

JÄLJITETTY on loistavan vastaanoton saaneen Susiraja-sarjan kolmas osa.

Helsinkiläinen **ELINA ROUHIAINEN** (s. 1988) sai kerran mieleensä kuvan tytöstä, joka kohtaa synkässä metsässä suden. Kukapa olisi arvannut, että tuosta mielikuvasta saisi alkunsa huikea, kiitetty kirjasarja. Kuumista kuumiin romanssi jännittävine yliluonnollisine käänteineen koukuttaa kaikenikäiset lukijansa.

Facebook, Twitter ja Instagram: @rouheli
www.elinarouhiainen.com

Alkuperäisen kansiasun suunnittelu:
Eevaliina Rusanen | N84.2
www.tammi.fi | ISBN 978-952-04-5164-6

KANNEN VALOKUVAT:
Istockphoto

